

Nr 128

Av herr **Johansson** i Stockholm m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts framställning om anslag till avsättning till fonden för idrottens främjande.

Att handelsministern i årets statsverksproposition med 500 000 kronor, till 11,5 milj. kr., uppräknat anslaget till avsättning till fonden för idrottens främjande är givetvis att betrakta som ett visst framsteg, med tanke på idrottens stora sociala betydelse. Vi anser emellertid att statsmakterna på ett betydligt generösare sätt bör understödja denna folkrörelse, som i nuläge torde ha en större positiv betydelse än någonsin tidigare, speciellt för landets ungdom. Då Sveriges riksidrottsförbund för egna och utanför förbundet stående idrottsorganisationers del begärt ett anslag på 16 873 900 kronor bör enligt vår mening denna summa beviljas. Det begärda beloppet innebär nämligen att Riksidrottsförbundet sedan i fjol — trots stegrade omkostnader och andra skäl för en ökning — nedprutat sitt äskande, som då uppgick till 17 563 150 kr. Idrottens ledning har sålunda ådagalagt att den i möjligaste mån söker begränsa sina anspråk på ekonomiskt stöd.

Under föregående år har inom Riksidrottsförbundet företagits en aktivtetsundersökning, som visat att 796 000 av förbundets drygt en miljon medlemmar utövar aktiv idrott. Av de aktiva är hela 640 000 i åldern 12—25 år. Härtill kommer 129 000 personer, vilka inom föreningarna verkar som ledare och funktionärer. Vidare måste man hålla i minnet det betydande antal aktiva och ledare som är idrottsligt verksamma i utanför Riksidrottsförbundet stående sammanslutningar. Detta visar att idrottsrörelsen är en levande, aktiv organism, som arbetar på bred basis, och följaktligen har de bästa förutsättningar att fånga ungdomsmassornas intresse och på ett positivt sätt utlösa deras aktivitetslust. Med tanke på att bl. a. ungdomssuperiet och ungdomskriminaliteten alltjämt är brännande problem inom vårt samhälle förefaller det oss självklart att idrotten som en i sammanhanget viktig motverkande faktor borde på ett generösare och aktivare sätt understödjas.

Enär deltagandet i årets olympiska spel drar betydande extra kostnader, och det allmänt anses att vårt land bör ställa upp i de olympiska tävlingarna på ett så representativt sätt som möjligt, är detta ytterligare ett skäl för en ökning av idrottsanslaget. I annat fall kan man befara att de svenska olympiernas möjligheter att hävda sig i den skärpta konkurrensen betydligt minskas.

Vi vill också erinra om att enligt veterligen obestridda uppgifter i fackpressen, hästsportorganisationerna erhåller cirka 13 miljoner kronor i års-

inkomst på av staten sanktionerat totalisatorspel, varjämte statsmakterna understödjer hästaveln med ett anslag på 2 miljoner kronor. Detta innebär att hästavel och hästsport erhåller ett långt kraftigare stöd än vad idrottsrörelsen kan räkna med. Det borde dock vara en självklarhet att vår ungdoms fysiska fostran både absolut och relativt skall erhålla större anslag och större samhällelig omvårdnad än ena eller andra formen av djuravel och därmed förknippade former av sportutövning.

Idrottsanslaget har som bekant under lång tid sammankopplats med statens tipsinkomster. Under senaste verksamhetsår inlevererade AB Tipstjänst till statsverket i form av nettovinst, radskatt och vinstavdrag sammanlagt 117 216 136 kronor, varför det finns gott utrymme för en ökad förståelse för idrottsorganisationernas berättigade krav på samhälleligt stöd. Ty även om hela det av Riksidrottsförbundet äskade anslaget beviljas är man ändå långt ifrån förverkligandet av 1939 års riksdagsbeslut, enligt vilket 70 procent av tipsinkomsterna skulle gå till idrotts- och friluftsliv. Den av Riksidrottsförbundet begärda summan uppgår endast till cirka 14 procent av tipsinkomsterna.

Med hänvisning till ovanstående hemställer undertecknade,

att riksdagen måtte besluta att till Avsättning till fonden för idrottens främjande för budgetåret 1960/61 anvisa ett belopp av 16 873 900 kronor.

Stockholm den 25 januari 1960

Gustav Johansson

Knut Senander

Henning Nilsson